

Arrest

nr. 223 285 van 26 juni 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 18 maart 2019 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 februari 2019, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 7 februari 2019. De bestreden beslissingen werden aan verzoekers ter kennis gebracht op 22 februari 2019.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor verzoekers en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 november 2018 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 7 februari 2019 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.11.2018 werd ingediend door :

*M., A. (R.R.: [...] – ov: [...])
geboren te A. op [...]1983*

*+ partner: K., A. (R.R.: [...] – ov: [...])
geboren te A. op [...]1988*

*+ minderjarig kind:
- K., A. (ov: [...]), geboren op [...]2013*

*nationaliteit: Armenië
adres: [...] Antwerpen-Berchem*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De heer M. vroeg op 21.12.2009 in België asiel aan. Op 06.01.2010 weigerde het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aan de heer M. zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming. De heer M. diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch deze stelde op 24.04.2011 de afstand van het geding vast. Mevrouw K. vroeg op 18.03.2013 in België asiel aan. Op 13.09.2013 weigerde het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aan mevrouw K. zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming. Mevrouw diende tegen deze beslissing geen beroep in. Voor wat betreft de bewering dat betrokkenen een periode beschikten over een legaal verblijf, dient er vooreerst opgemerkt te worden dat betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van hun asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De heer M. verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 26.10.2011, en verblijft sindsdien illegaal in België. Ook mevrouw K. verkoos om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 07.10.2013. Sindsdien verblijft ook zij illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op een machtiging tot verblijf. De duur van de asielprocedures – namelijk iets meer dan 1 jaar en 4 maanden voor de asielprocedure van de heer M. en iets minder dan 6 maanden voor de asielprocedure van mevrouw K. – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) Verder diende de heer M. op 02.09.2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter in. Deze aanvraag werd in eerste instantie op 23.09.2010 ontvankelijk verklaard en betrokkene werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (AI). Op 23.08.2011 werd de aanvraag art. 9ter alsnog ongegrond verklaard, hem betekend op 23.09.2011 en werd het AI ingetrokken. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene diende te weten dat het AI geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is.

Het feit dat zowel de heer M. als mevrouw K. een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis indienden, respectievelijk op 08.11.2011 en op 03.02.2014, gaf hen geen recht op verblijf aangezien het louter indienen van een aanvraag art. 9bis geen legale verblijfsituatie creëert. Bovendien

werden de aanvragen art. 9bis beiden onontvankelijk verklaard op respectievelijk 03.07.2012 en op 02.04.2014.

Betrokkenen beweren dat indien zij dienen terug te keren dit een bedreiging zou uitmaken voor hun leven, hun fysieke integriteit en hun vrijheid, doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat zij, om hun bewering te staven, op zijn minst een begin van bewijs dienen te leveren. De loutere vermelding dat indien betrokkenen dienen terug te keren dit een bedreiging zou uitmaken voor hun leven, hun fysieke integriteit en hun vrijheid volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Betrokkenen tonen niet aan dat er nog andere familieleden van hen in België zouden verblijven.

Voor wat betreft de bewering dat betrokkenen al hun economische en sociale belangen ondertussen in België gevestigd zijn, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen respectievelijk ruim 26 en 24 jaar in Armenië hebben verbleven. Bijgevolg kunnen hun verblijf in België en opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Ook tonen betrokkenen niet aan dat hun economische en sociale belangen in België zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid die het voor betrokkenen onmogelijk maken om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bovendien betekent de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Verder beweren betrokkenen dat zij geen enkele binding meer zouden hebben met het land van herkomst. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen verklaarden immers bij hun respectievelijke asielaanvraag dat de ouders en een broer van de heer M. en de ouders, twee broers en een zus van mevrouw K. nog in Armenië zouden wonen. Betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat deze familieleden niet langer woonachtig zouden zijn in Armenië.

Wat betreft het feit dat hun kind in België is geboren; betrokkenen verklaren niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Betrokkenen wijzen er verder op dat er rekening dient gehouden te worden met het hoger belang van hun kind en ze verwijzen hiervoor naar art. 24(2) van het Handvest inzake de Grondrechten van de EU, art 22bis, 4de lid Belgische Grondwet en overweging 18 herschikte Kwalificatierichtlijn (2011/95/EU). Echter, er dient opgemerkt te worden dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen welke belangen van het kind geschaad worden bij een terugkeer naar het land van herkomst. Een terugkeer naar het land van herkomst van het kind betekent niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen zijn belang is. Ook dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen de wettelijke vertegenwoordigers zijn van het kind. Het is dus in het belang van het kind dat het de administratieve situatie van de ouders volgt.

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft, dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest van 30.07.2013, nr. 107.646 het volgende: "Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag – dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen –, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling

die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. (...) (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754)."

Wat betreft het feit dat het kind in België naar school (kleuterschool) gaat; er dient gesteld te worden dat het kind momenteel nog jonger is dan 6 jaar en bijgevolg is het kind nog niet school- en/of leerplichtig in België.

Ook beweren betrokkenen dat het kind de moedertaal niet beheerst. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat het zeer onwaarschijnlijk is dat betrokkenen in privésfeer of huiselijke sfeer hun kind niet zouden opvoeden in hun moedertaal aangezien dit toch de taal is die zij het best beheren. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat het kind iets ouder dan 5 jaar is en dat hij op die leeftijd zonder problemen en met de hulp van zijn ouders zijn moedertaal zou kunnen aanleren. Dit element kan bijgevolg niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Tot slot, wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen inbreuk pleegden tegen de Belgische openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen Nederlandse lessen hebben gevolgd, dat meneer een cursus maatschappelijke oriëntatie en een cursus loopbaan oriëntatie heeft gevolgd, dat hij tevens een beroepsopleiding bij de VDAB volgde en dat hij een aanwervingsbelofte voorlegt, dat betrokkenen contacten hebben met Belgen en dat zij tal van getuigenverklaringen bijvoegen) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Op 7 februari 2019 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten voor eerste verzoeker.

Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer,

*Naam, voornaam: M., A.
geboortedatum: [...]1983
geboorteplaats: A.
nationaliteit: Armenië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 18 van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

Op 7 februari 2019 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster en hun minderjarig kind.

Dit is de derde bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Mevrouw,

*Naam, voornaam: K., A.
geboortedatum: [...]1988
geboorteplaats: A.
nationaliteit: Armenië*

*+ minderjarig kind:
- K., A., geboren op [...]2013, nationaliteit: Armenië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekers voeren tegen de eerste bestreden beslissing de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 21 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 22bis van de Grondwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting blijkt dat verzoekers ook de schending aanvoeren van de artikelen 3, 6 en 28 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij lichten hun middel toe als volgt:

“De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan onzorgvuldigheid, onredelijkheid;

De minister heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenbevinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop hij het besluit steunt, moet de nodige zorgvuldigheid betracht worden.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenbevinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen om de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand, geloofwaardig maken.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, sectie art 9bis dd. 07/02/2019 .waartegen onderhavig beroep is gemotiveerd als volgt:" de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure... "

"Betrokkenen wijzen erop dat rekening dient gehouden te worden met het hoger belang van hun kind en ze verwijzen hiervoor naar art. 24 van het Handvest inzake de Grondrechten van de EU, art 22 bis, 4° lid van de G. W. en overweging 18 herschikte kwalificatierichtlijn (2011/95/Eu) Echter, er dient opgemerkt te worden dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen welke belangen van het kind geschaad worden bij een terugkeer naar het land van herkomst. Een terugkeer naar het land van herkomst van het kind betekent niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen zijn belang is. Ook dient opgemerkt te worden dat betrokkenen de wettelijke vertegenwoordigers zijn van het kind. Het is dus in het belang van het kind dat het de administratieve situatie van de ouders volgt.

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft, dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn Arrest van 30/07/2013 nr 107.646 het volgende: " Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechten verdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit Verdrag - dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen - wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. (RvState 7februari 1996, nr 58.032; RvState 1 april 1997, nr 65.754)

Verzoekers verwijzen naar de wet van 22/12/2008 tot wijziging van art. 22bis van de Grondwet waarbij een aantal belangrijke kinderrechten (vanuit het IVRK) werden verankerd in de Nationale Wet.

1° Elk kind heeft het recht om zijn mening te uiten - hoorrecht

2° Ieder kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen

3° Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat

Elke beslissing ivm een minderjarige moet uitdrukkelijk de motivatie inhouden waaruit volgt dat ze werd genomen in overeenstemming met de bepalingen van het IVRK en art. 22 bis van de Grondwet; mn. dat ze werd getoetst aan het hoger belang van het kind.

Dat indien, art. 3,6,12 en 28 IVRK al directe werking hadden in onze rechtsorde en nu ook bekrachtigd werden door art. 22bis van de Grondwet.

Art. 3 IVRK stelt dat bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen, voor maatschappelijk welzijn of door openbare of particuliere instellingen, voor maatschappelijk welzijn of door gerechtelijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, de belangen van het kind de eerste overweging vormen.

Art. 6 van het Verdrag voegt hieraan toe dat de staten die partij zijn, in de ruimst mogelijke zin de mogelijkheden van het kind moeten waarborgen.

Art. 12 stelt dat het kind in de gelegenheid moet worden gesteld om gehoord te worden in iedere gerechtelijke en bestuurlijke procedure die het kind betreft, hetzij rechtstreeks hetzij door tussenkomst van een vertegenwoordiger of daarvoor geschikte instelling, op een wijze die verenigbaar is met de procedureregels van het nationale recht.

Artikel 28 stelt dat het recht op onderwijs wordt erkend door de staten die partij zijn bij het Verdrag en dat zij zich ertoe verbinden om onderwijs voor elk kind toegankelijk te maken

In het oorspronkelijk verzoekschrift - aanvraag humanitaire regularisatie op basis van art. 9 bis werd duidelijk verwezen naar art. 22bis van Grondwet.

...

Tevens werd duidelijk gesteld ivm het kind :

Dat het kind in België werd geboren en hier school loopt. dat het kind in het Nederlands opgevoed wordt; dat indien hij teruggestuurd zou worden dit een waar trauma bij hem zou teweegbrengen "

Er werd bijgevolg in het verzoekschrift waarbij de aanvraag op basis van art 9bis werd ingediend, duidelijk gesteld welke belangen van het kind in gevaar komen bij een eventuele terugkeer.

...

De bestreden beslissing beperkt zich tot een argumentatie ivm de toepasbaarheid en de directe werking van art. 3 IVRK.

De bestreden beslissing gaat niet verder in op de toepasbaarheid en de rechten en de plichten die voortvloeien uit art 22bis Grondwet. Nochtans werd door verzoekers in de aanvraag op basis van art. 9bis, die geleid heeft tot de huidige bestreden beslissing, uitdrukkelijk het art. 22bis Grondwet ingeroepen als rechtsgrond.

In de bestreden beslissing werd bijgevolg niet geantwoord op al de door verzoekers aangehaalde rechtsgronden;

Verzoekers zijn dan ook op basis van de genomen beslissing, waartegen huidig beroep, niet bij machte om te beoordelen of de door hen ingeroepen rechtsgrond van art. 22 bis Grondwet, gevolg had kunnen resulteren.

Wegens het ontbreken van deze motivatie, is de bestreden beslissing dan ook gebrekkig gemotiveerd en niet met de nodige zorgvuldigheid voorbereid noch genomen.

De andere overwegingen van de Minister , mn " dat het zeer onwaarschijnlijk is dat betrokkenen in de privésfeer of huiselijke sfeer hun kind niet zouden opvoeden in hun moedertaal aangezien dit toch de taal is die zij het best beheren. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het kind iets ouder is dan 5jaar en dat hij op die leeftijd zonder problemen en met hulp van zijn ouders zijn moedertaal zou kunnen aanleren" etc " zijn louter speculatief en niet ter zake dienend.

Bij de beoordeling van de, door de verzoekers in het verzoekschrift tot humanitaire regularisatie op basis van art. 9bis, ingeroepen bijzondere omstandigheden, moeten deze omstandigheden beoordeeld worden zoals zij zich voordoen. Of het kind de Armeense taal voldoende zal kunnen aanleren; of een aansluiting in een Armeense school succesvol zal zijn etc..; kan hic en nunc niet beoordeeld worden, zodat met deze speculaties geen rekening kan gehouden worden en het onzorgvuldig is van de overheid om hierop haar beslissing te stoelen

*Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden wegens de redenen hierboven aangehaald.
Het middel is gegrond.*

De beslissing van de Minister dd. 07/02/2019 is verder gemotiveerd als volgt:

Wat het inroepen van art. 8 EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

Het gaat hier idd over een kerngezin, bestaande uit ouders en 1 schoolgaand kind (nu 1° leerjaar) Ook hier, is de bestreden beslissing onvolledig en onzorgvuldig voorbereid en bovendien onredelijk te noemen.

Zeker, nu de duur van de afwezigheid nodig voor de aanvraag van de machtiging tot verblijf in het herkomstland, onzeker blijft en het bovendien niet geweten is of deze zich zal beperken tot de duur van bv. een schoolvakantie, is het voor de ouders niet mogelijk om het kind mee te nemen naar Armenië. Zodat zij verplicht zullen zijn om het kind in België achter te laten, teneinde de schoolloopbaan niet te schaden wegens een afwezigheid waarvan niet eens geweten is hoelang ze zal duren.

De schending van art. 8 EVRM dreigt en is zeer reëel; alsook van art. 3, 6 en 28IVRK.

Er zijn reden genoeg om de belangen van het kind - ook al is het nog jong en volgt het nu het 1° leerjaar - te beschermen en derhalve te aanzien als uitzonderlijke omstandigheid om de aanvraag tot machtiging van verblijf voor meer dan 3 maanden, in België in te dienen.

De beslissing van de minister tot onontvankelijkheid van de aanvraag is onredelijk, omdat het leed dat het kind erdoor aangedaan kan worden (al is het de dreiging van verlies van een schooljaar op jonge leeftijd en zonder noodzakelijkheid), niet in verhouding staat tot het voordeel dat de Staat kan hebben bij de strikte toepassing van de Vreemdelingenwet , te meer daar de Minister bij ontvankelijkheids - verklaring van de aanvraag , nog alle mogelijkheden behoudt bij de beoordeling van de zaak te gronde."

De in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te

stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en het feit dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom verzoekers de aanvraag niet kunnen indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens gaat de gemachtigde uitgebreid in op de procedures die verzoekers in ons land hebben doorlopen en op de door verzoekers aangehaalde elementen. Hij onderzoekt daarbij eveneens of zich een schending zou kunnen voordoen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en gaat ook uitgebreid in op hun in België geboren kind. Wat het kind betreft, betreft de gemachtigde er eveneens artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), artikel 22bis van de Grondwet en overweging 18 van de herschikte Kwalificatierichtlijn bij. De gemachtigde gaat ook in op de in de aanvraag opgeworpen schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag. De Raad volgt verzoekers dan ook niet waar zij stellen dat, ondanks hun uitdrukkelijke verwijzing in de aanvraag, de bestreden beslissing niet zou ingaan op de toepasbaarheid en de rechten en plichten die voortvloeien uit artikel 22bis van de Grondwet waardoor niet zou geantwoord zijn op de door verzoekers ingeroepen rechtsgronden. De Raad stelt vast dat verzoekers voorbijgaan aan het motief van de bestreden beslissing waar de gemachtigde opmerkt dat verzoekers aangaande onder meer artikel 22bis van de Grondwet niet concreet hebben verduidelijkt of aangetoond welke belangen van het kind zouden geschaad worden bij een terugkeer naar het herkomstland. De gemachtigde vervolgt dat een terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijze tegen het belang is van het kind en dat het in zijn belang is om de administratieve situatie van zijn ouders, als zijn wettelijke vertegenwoordigers, te volgen. Verder gaat de gemachtigde concreet in op het feit dat dit kind in België naar school gaat, maar nog jonger is dan zes jaar en bijgevolg niet school en/of leerplichtig is in België. Verder neemt de gemachtigde niet aan dat het kind niet de moedertaal zou beheersen en stelt hij dat indien dit toch het geval is hij gezien zijn jonge leeftijd en met de hulp van de ouders zijn moedertaal wel zou kunnen aanleren.

De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekers wel degelijk bij machte zijn om te beoordelen tot welk gevolg het inroepen van artikel 22bis van de Grondwet aanleiding heeft gegeven. Een schending van de formele motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De beoordeling van het respect voor de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris bijgevolg na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De gemachtigde kwam tot de conclusie dat verzoekers geen aanvaardbare buitengewone omstandigheden hebben aangevoerd.

Verzoekers gaan uitgebreid in op het hoger belang van het kind, zoals neergelegd in artikel 22bis van de Grondwet en het Kinderrechtenverdrag.

Waar zij stellen dat elke beslissing betreffende een minderjarige uitdrukkelijk moet motiveren aangaande het belang van het kind, blijkt dat dit in casu ook is gebeurd. Zoals hoger aangegeven, is de gemachtigde uitgebreid ingegaan op het vijfjarig en in België geboren kind van verzoekers.

Verzoekers citeren verder de artikelen 3, 6, 12 en 28 van het Kinderrechtenverdrag, doch voeren hiervan in dit onderdeel niet de schending aan maar stellen dat die waarborgen werden verankerd in artikel 22bis van de Grondwet, waarvan ze wel de schending aanvoeren. Hoe dan ook heeft de gemachtigde in de bestreden beslissing terecht gesteld dat artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag volgens de rechtspraak van de Raad van State geen directe werking heeft.

Uit het advies van de afdeling wetgeving bij de Raad van State bij het wetsontwerp houdende goedkeuring van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind aangenomen te New York op 20 november 1989 blijkt dat *“in het Verdrag inzake de rechten van het kind (...) verschillende soorten van bepalingen (staan)”*. De afdeling wetgeving van de Raad van State maakt namelijk een onderscheid

tussen bepalingen die beantwoorden aan de algemeen aanvaarde criteria om te bepalen dat de internationale verdragen “self executing” zijn en die als zodanig rechtstreekse gevolgen hebben in de interne rechtsorde van de ondertekenende staten, bepalingen die rechten vaststellen waarvan het principe door het Verdrag wordt erkend en waarvan de uitvoering een positief optreden van de wetgever vereist en bepalingen die rechten vaststellen die behoren tot de categorie van economische, sociale en culturele rechten en die aan de Staten een grote beoordelingsvrijheid laten wat de geleidelijke uitvoering ervan betreft (Wetsontwerp houdende goedkeuring van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, Advies van de Raad van State, *Parl. St.* Kamer 1990-91, nr. 1568/1, 24 - 25).

Zonder echter directe werking van alle bepalingen uit het Kinderrechtenverdrag in de Belgische rechtsorde zonder meer te ontkennen kan worden aangenomen dat de ingeroepen bepalingen, met name de artikelen 3, 6 en 28 van het Kinderrechtenverdrag, geen directe werking hebben in de Belgische rechtsorde zodat deze bepalingen in rechte niet dienstig kunnen worden opgeworpen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 12 februari 1996, nr. 58.122).

Wat betreft artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag dat bepaalt dat het kind moet gehoord worden in iedere bestuurlijke en gerechtelijke procedure die het kind betreft, hetzij rechtstreeks, hetzij door tussenkomst van een vertegenwoordiger, is thans niet betwist dat het kind door zijn ouders is vertegenwoordigd, zowel bij het indienen van de aanvraag als in de procedure voor de Raad en dat verzoekers op nuttige en dienstige wijze in de gelegenheid zijn gesteld bij het indienen van de aanvraag en dus voordat de bestreden beslissingen zijn genomen om voor zijn belangen te kunnen opkomen. De Raad is van oordeel dat het bepaalde in artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag dan ook werd gerespecteerd.

Wat betreft artikel 22bis van de Grondwet, heeft de Raad supra reeds vastgesteld dat de gemachtigde wel op deze bepaling is ingegaan en ook in concreto op het hoger belang van verzoekers hun kind. Waar verzoekers aanstippen dat de gemachtigde zich niet uitdrukkelijk heeft uitgesproken over de directe werking of niet van deze grondwetsbepaling, ziet de Raad niet in welk belang verzoekers daarbij hebben nu de gemachtigde wel uitdrukkelijk naar die bepaling heeft verwezen en hoe dan ook het hoger belang van hun kind in concreto heeft onderzocht. Bovendien valt op dat verzoekers zelf in hun aanvraag bij de opsomming van alle bepalingen die betrekking hebben op het hoger belang van het kind, zijnde artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, artikel 24, 2 van het Handvest, artikel 22bis, 4^e lid van de Grondwet en overweging 18 van de Kwalificatierichtlijn (2011/95/EU), zelf enkel bij artikel 24 van het Handvest in het vet hebben geschreven “(heeft rechtstreekse werking)”. Hoe dan ook heeft de Raad van State ook reeds van artikel 22bis van de Grondwet gesteld dat de bepaling onder meer stelt dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat maar dit een algemene bepaling is die op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn. Er wordt immers uitdrukkelijk in bepaald dat de wet, het decreet of een in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgen (RvS 29 mei 2013, nr. 223. 630). Verzoekers kunnen zich bijgevolg niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen. Verweerder merkt overigens terecht in de nota op dat tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, in de Kamer is voorgehouden dat deze nieuwe bepaling geen directe werking heeft maar een symbolisch signaal geeft wat de plaats betreft die de kinderen en hun rechten krijgen binnen de Belgische samenleving (*Parl. St.*, Kamer, 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten “geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen”, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (*Parl. St.*, Senaat, 2007-08, nr. 3-265/3, 5).

Verzoekers nemen verder geen genoegen met de motivering dat het zeer onwaarschijnlijk is dat hun kind de moedertaal niet kent en dat het iets ouder is dan 5 jaar dus dat het op die leeftijd zonder problemen en met de hulp de ouders de moedertaal moet kunnen aanleren. Ze achten dit speculatief en niet ter zake dienend nu moet afgegaan worden op de omstandigheden zoals ze zich voordoen. Men kan hic et nunc nog niet weten of de aansluiting in een Armeense school succesvol zal zijn, noch of hij de Armeense taal voldoende zal kunnen aanleren. Verzoekers vinden dit onzorgvuldig bestuur. De Raad volgt verzoekers hierin niet. De gemachtigde moet immers onderzoeken of er buitengewone omstandigheden zijn die zich tegen een tijdelijke terugkeer verzetten teneinde op de geëigende manier een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Dit veronderstelt, rekening houdend met de elementen die voorliggen bij het nemen van de beslissing, hoe dan ook een zeker speculatief onderzoek naar welke problemen mogelijks opduiken in de toekomst bij de terugkeer en of die zwaarwichtig

genoeg zijn dat van de regel van het indienen van de aanvraag in het herkomstland of bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post, kan worden afgeweken. De uitzondering op de regel moet altijd restrictief toegepast worden. In geval van kinderen en de beoordeling van het hoger belang ervan is het juist zeer pertinent, zorgvuldig en ter zake dienend om met de leeftijd van het kind en de taal van de ouders rekening te houden om in te schatten welke moeilijkheden dit kind kan ondervinden in geval van (tijdelijke) terugkeer op vlak van onderwijs. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt ook op deze grond niet aangenomen.

Verder achten verzoekers de redenering aangaande artikel 8 van het EVRM van de gemachtigde onredelijk en onzorgvuldig omdat hij heeft geoordeeld dat artikel 8 van het EVRM hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het herkomstland om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen voor het hele gezin geldt en er dus van het verbreken van de familiale banden geen sprake is. Verzoekers stippen aan dat de duur van de afwezigheid nodig voor de aanvraag onzeker blijft en het niet zeker is dat dit zich zal beperken tot de duur van de schoolvakantie. Daarom zou het niet mogelijk zijn het kind mee te nemen naar Armenië en zouden de ouders verplicht zijn hun kind in België achter te laten om de schoolloopbaan niet te schaden. Dit zou wel een schending van artikel 8 van het EVRM en van de artikelen 3, 6 en 28 van het Kinderrechtenverdrag betekenen. Verzoekers stellen dat de belangen van hun kind duidelijk moeten worden aanzien als een uitzonderlijke omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen.

De Raad is van oordeel dat verzoekers het belang van de schoolcarrière van hun vijfjarig kind in België overdrijven als ze aanvoeren dat dit zelfs tot "het achterlaten van hun kind" in België zou leiden. Zoals supra reeds gesteld, onderschrijft de Raad het motief van de gemachtigde dat het kind jong genoeg is om zich aan te passen aan het Armeense schoolstelsel en om Armeens te leren, mocht dit nog niet voldoende gekend zijn. In geen geval leiden de bestreden beslissingen tot een scheiding tussen het kind en zijn ouders zodat in geen geval met een dergelijk betoog een schending van artikel 8 van het EVRM kan aangenomen worden. Wat betreft de artikelen 3, 6 en 28 van het Kinderrechtenverdrag werd supra reeds gesteld dat geen directe werking van die bepalingen wordt aangenomen.

Evenmin deelt de Raad het standpunt van verzoekers dat de belangen van het kind in dit geval op redelijke wijze moeten worden aanzien als een buitengewone omstandigheid. Hij acht de motieven van de gemachtigde daaromtrent redelijk en zorgvuldig.

Waar verzoekers opnieuw een onredelijkheid aanvoeren omdat het leed voor het kind wegens de dreiging van een verlies van een schooljaar niet in verhouding staat tot het voordeel van de Staat bij een strikte toepassing van de Vreemdelingenwet, volgt de Raad evenmin. Zelfs al behoudt de gemachtigde nog alle mogelijkheden bij een beoordeling ten gronde, zoals verzoekers aanstippen, houdt dit niet in dat hij moet afwijken van een strikte toepassing van de uitzondering op de regel van het indienen van de aanvraag bij de bevoegde diplomatieke of consulaire dienst in het buitenland. Zoals eerder gesteld steunt het ontvankelijkheidsonderzoek op eigen criteria waaraan op zich reeds moet worden voldaan alvorens over te gaan naar het onderzoek ten gronde. De Raad is er omwille van de in de eerste bestreden beslissing genoemde motieven niet van overtuigd dat het kind disproportioneel lijdt onder de bestreden beslissingen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten voeren verzoekers de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Ze lichten dit middel toe als volgt:

"Het is onredelijk van de minister om een bevel om het grondgebied uit te vaardigen, af te leveren, vooraleer het resultaat van de mogelijke beroepsprocedures af te wachten."

De Raad acht het wegens de samenhang tussen de eerste beslissing en de bestreden bevelen niet kennelijk onredelijk dat indien de gemachtigde van oordeel is dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die zich verzetten tegen het indienen van de aanvraag bij de bevoegde post voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland, hij eveneens overgaat tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten. Er blijkt in casu ook dat hij hierbij over is gegaan tot onderzoek van de hogere rechtsnormen, nl. de artikelen 3 en 8 van het EVRM, als van het hoger belang van het kind zoals onder meer neergelegd in artikel 24 van het Handvest dat inderdaad directe werking bezit.

Bijkomend moet worden opgemerkt dat er geen schorsend beroep openstaat tegen de eerste bestreden beslissing, dat niet is voorzien in artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, zodat er zich niets verzet tegen het reeds afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten bij het nemen van de eerste bestreden beslissing (zie mutatis mutandis RvS 11 mei 2017, nr. 238.170). Ten overvloede weze nog aangestipt dat indien de gemachtigde zou overgaan tot een gedwongen uitvoering van de bestreden bevelen, verzoekers wel over een van rechtswege schorsende beroepsmogelijkheid beschikken door zich te beroepen op de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES